

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

TRETIA SEKCIA

RINGIER AXEL SPRINGER SLOVAKIA, A.S.
proti SLOVENSKEJ REPUBLIKE (č. 2)

(sťažnosť č. 21666/09)

ROZSUDOK

ŠTRASBURG

7. január 2014

Tento rozsudok nadobudne právoplatnosť za podmienok zakotvených v článku 44 ods. 2 Dohovoru. Môže byť predmetom redakčných opráv.

V prípade Ringier Axel Springer Slovakia, a. s. proti Slovenskej republike (č. 2),

Európsky súd pre ľudské práva (tretia sekcia), zasadajúc v komore zloženej z:

Alvina Gyulumyan, *predseda*,

Corneliu Bîrsan,

Ján Šikuta,

Luis López Guerra,

Kristina Pardalos,

Johannes Silvis,

Valeriu Grițco, *sudcovia*,

a Marialena Tsirlí, *zástupkyňa tajomníka*,

na neverejnom zasadnutí 3. decembra 2013,

vyhlasuje tento rozsudok, ktorý bol prijatý v uvedený deň:

KONANIE

1. Prípado vznikol na základe sťažnosti (č. 21666/09) proti Slovenskej republike predloženej Súdu podľa článku 34 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) 14. apríla 2009 akciovou spoločnosťou založenou podľa slovenských právnych predpisov, ktorá má teraz názov Ringier Axel Springer Slovakia, a. s. (ďalej len „sťažujúca sa spoločnosť“), a ktorá vtedy mala názov RINGIER SLOVAKIA a.s.

2. Sťažujúca sa spoločnosť bola zastúpená pánom J. Havlátom, advokátom vykonávajúcom svoju prax v Bratislave.

Vláda Slovenskej republiky (ďalej len „vláda“) bola zastúpená svojou zástupkyňou pani M. Pirošíkovou.

3. Sťažujúca sa spoločnosť namietala porušenie svojich práv podľa článku 10 Dohovoru, poukazujúc pritom na výsledok žaloby o ochrane osobnosti proti jej právnenému predchodcovi na vnútroštátnej úrovni, ktorý bol podľa nej arbitrárny vzhľadom na to, že súdy sa zamerali výlučne na ochranu súkromia žalobcu a vôbec nebrali do úvahy jej právo na slobodu prejavu.

4. Dňa 18. októbra 2012 bola sťažnosť oznámená vláde.

FAKTY

I. SKUTKOVÉ OKOLNOSTI PRÍPADU

A. Sťažujúca sa spoločnosť

5. Sťažujúca sa spoločnosť je multimediálnym nakladateľstvom, založeným podľa slovenských právnych predpisov v roku 1999. Je založená ako akciová spoločnosť so sídlom v Bratislave.

6. Pokiaľ ide o udalosti vedúce k podaniu predmetnej sťažnosti, jej právnym predchodcom bola spoločnosť s ručením obmedzeným založená podľa slovenských právnych predpisov v roku 1994 a so sídlom v Bratislave. Predchádzajúca spoločnosť bola vydavateľom obľúbeného denníka *Nový Čas*, ktorý je celonárodne dostupný a ako to neskôr uznali súdy, je jedným z najčítanejších novín v Slovenskej republike.

7. V priebehu nižšie opísaného konania v roku 2004 bol právny predchodca sťažujúcej sa spoločnosti zlúčený so sťažujúcou sa spoločnosťou. V nasledovnom texte zahŕňa pojem „sťažujúca sa spoločnosť“ právneho predchodcu sťažujúcej sa spoločnosti.

B. Nehoda

8. V bližšie neurčený deň v roku 2001 sa večer stala nehoda na parkovisku v meste Svidník. Jej následkom bola zrážka auta, riadeného osobou A., s chodcom B.

9. Krátko po nehode B. podľahol zraneniam a A. bol zatknutý a vzatý do vyšetrovacej väzby na základe obvinenia súvisiaceho s nehodou.

10. Otec B., C., bol prokurátorom na Okresnej prokuratúre Svidník (ďalej len „prokuratúra“) v rovnakom okrese. Vo vzťahu k výkonu jeho činnosti je jeho meno dostupné na oficiálnej internetovej stránke prokuratúry.

11. Po nehode reportér denníka D. kontaktoval C. a spýtal sa ho na jeho stanovisko. C. mu poskytol krátke vyjadrenie. Otázka zverejnenia osobných údajov nebola riešená.

C. Uverejnený článok

12. Dňa 24. októbra 2001 sťažujúca sa spoločnosť uverejnila v *Novom Čase* článok napísaný novinárom D., ktorý sa týkal nehody. Názov článku bol:

„[Prokuratúra] a súdy porušujú ľudské práva šoféra, ktorý je stíhaný za zrazenie syna okresného prokurátora vo Svidníku.

Článok mal tiež podnázov, ktorý znel:

„Vyšetrovací spis putuje po kraji ako horúci zemiak.“

13. Článok uvádzal osoby B. a C. ich plným menom a priezviskom, kým A. bol uvedený jeho prvým menom a iniciálkou jeho priezviska. V prvej časti článok opisoval nehodu.

14. Nasledujúca časť, ktorá odkazuje na postúpenie spisového materiálu týkajúceho sa nehody a v ktorej sú uvádzané postoje dotknutých osôb s vysvetlím kontextu, *inter alia* obsahuje nasledovné pasáže:

„... okolo prípadu na severovýchode Slovenska sa roztočil nevidaný kolotoč „šibovania“ spisov z [P] na súdy a späť.“

„Stratili sme s manželkou zmysel života“ povedal v krátkom rozhovore pre náš denník stratou syna zronený okresný prokurátor [C.]

15. Tretia a posledná časť článku sa zaoberala okolnosťami vyšetrovania a väzbou A.:

[A.] vyšetrovateľ obvinil a sudca Okresného súdu Svidník ho vzal do vyšetrovacej väzby. Ak sa jeho vina potvrdí na súde, hrozí mu trest odňatia slobody až na päť rokov.

Po mesiaci obhajkyňa obvineného A. požiadala o jeho prepustenie z vyšetrovacej väzby a ponúkla kauciu. Začalo posielanie spisu z jednej inštitúcie na druhú. Od krajského prokurátora na Okresný súd v Prešove, odtiaľ do Svidníka a späť prokurátorovi. Sudcovia Okresného súdu vo Svidníku vyslovili predpojatosť a prípad sa dostal na Krajský súd v Prešove. Ten minulý štvrtok prípad delegoval na Okresný súd v Prešove.

Nehorlíme za prepustenie obvineného z väzby, ale poukazujeme na neprimerane dlhú lehotu rozhodovania o žiadosti.

Koncom minulého mesiaca náš denník podozrenie z porušenia ľudských práv signalizoval ministrovi spravodlivosti. Z písomnej odpovede ministra, ktorý má dbať na dodržiavanie rýchlosti konania na súdoch, sme usúdili, že nikto z jeho spolupracovníkov o prípade nezískal podrobnú informáciu. Ministra [meno] oslovila aj priateľka obvineného A. „Nedostala som od ministra odpoveď, ani len pár slov“, povedala pre náš denník slečna. „Až keď sa o prípad začal zaujímať [denník], prišla mi z ministerstva spravodlivosti odpoveď, aby som sa obrátila na Generálnu prokuratúru SR,“ dodala dievčina.

Pri posudzovaní sťažností Európsky súd pre ľudské práva prízvukuje, že pri rozhodovaní o žiadostiach na prepustenie z vyšetrovacej väzby súdy musia konať urýchlene. Je známe, že v podobných prípadoch niekoľkomesačnú lehotu Štrasburg považuje za porušenie práv občana.”

D. Žaloba na ochranu osobnosti

16. V nešpecifikovanom období, pravdepodobne v roku 2003, C. podal proti sťažujúcej sa spoločnosti žalobu na ochranu osobnosti. Tvrdil, že po viac ako dvoch mesiacoch po smrti B., v čase keď sa on a jeho žena pomaly zotavovali z tragédie, ho doma navštívil D. Pýtal sa C. a jeho ženy na ich stanoviská. C. nebol schopný hovoriť a obmedzil sa len na tri vety. Nikto sa nezmienil o tom, že celé mená B. a C. nemajú byť uverejnené. Udalosť považoval za vysoko súkromnú záležitosť. Navyše, po uverejnení článku, známí C., ktorí neboli informovaní o tragédii, začali volať C. s kondolenciami a tým sa mu znovu rozjatrila stará rana.

17. Ako zadost'učinenie C. požadoval uverejnenie ospravedlnenia, najmä z dôvodu uverejnenia celého mena B. a aj jeho vlastného, a z titulu náhrady nemajetkovej ujmy ekvivalent približne 4 800 EUR.

18. Na svoju obhajobu sťažujúca sa spoločnosť tvrdila, že cieľom článku bolo kritizovať konanie súdov a prokuratúry v dotknutom kraji, pretože predstavovalo porušenie ľudských práv A. Ďalej tvrdila, že B. aj C. boli z hľadiska právnej terminológie verejne známymi osobami, a preto museli akceptovať väčšiu mieru zásahu do ich osobnej integrity. Čo sa týka verejného postavenia B., odvolávajúc sa na právne materiály sťažujúca sa spoločnosť tvrdila, že tento vyplýval iba púheho faktu, že bol obeťou trestného činu. Verejný status C. vyplýval z jeho verejnej funkcie.

19. Pri výsluchu D. ako svedka tento tvrdil, že článok nebol namierený proti C., aj keď pôvodne v ňom chcel naznačiť, či tento stav nepriamo neovplyvňuje C. Keďže C. je právnik a má univerzitný titul D. predpokladal, že otázka uvedenia jeho plného mena a priezviska bola zrejmä a poukázal na to, že ani v krátkom rozhovore, ani po ňom a pred uverejnením článku nevyslovil C. žiadne námietky v tomto ohľade. Keďže C. bol verejným činiteľom, podľa názoru D. musel strpieť vyššiu mieru zásahov do svojej osobnosti. Z pohľadu D. bolo pre denník bežné písať o verejných činiteľoch a ich deťoch a uvádzať ich plné mená bez toho, aby boli podané akékoľvek sťažnosti.

20. Dňa 2. februára 2005 Okresný súd Prešov vyhovel žalobe tak, že nariadil uverejniť ospravedlnenie a zaplatiť 100 000 Sk ako náhradu nemajetkovej ujmy. Premenené sadzbou aplikovateľnou v ten deň, táto suma zodpovedá 2 600 eurám. Sťažujúca sa spoločnosť musela zaplatiť aj trovy konania. Vo zvyšku bol nárok na náhradu nemajetkovej ujmy zamietnutý.

21. Okresný súd uznal, že C. bol verejným činiteľom a preto musel strpieť vyššiu mieru zásahov do svojho súkromia. Avšak nehoda nebola spojená s jeho verejnou funkciou a bola preto vyňatá z tohto pravidla.

Kľúčovým prvkom prípadu bolo uverejnenie plného mena a priezviska žalobcu a jeho syna, čo sa odráža aj v spôsobe reči ospravedlnenia, ktorá

mala byť uverejnená sťažujúcou sa spoločnosťou tak, ako to nariadil okresný súd. Čo sa týka miery neoprávneného zásahu do žalobcovej integrity okresný súd skonštatoval, že článok sa zaoberal veľkou tragédiou v živote žalobcovej rodiny, že bol publikovaný v čase keď sa rodina začala vysporiadať so svojím zármutkom; a že po uverejnení článku sa začali C. ozývať s kondolenciami jeho známimi, ktorí o tragédii nevedeli, čím sa mu znova rozjatrila rana.

22. Sťažujúca sa spoločnosť sa odvolala *inter alia* tvrdiac, že okresný súd sa nevyjadril k jej tvrdeniu, že B. sa taktiež stal osobou verejného záujmu púhou skutočnosťou, že bol obeťou trestného činu, a že okresný súd sa zamerlal výlučne na jednu stranu veci – ochranu žalobcovej osobnosti – pričom úplne ignoroval druhú stranu – právo sťažujúcej sa spoločnosti na slobodu prejavu. Tlačí nemožno upierať právo prinášať správy o trestných konaniach a nemôže byť rozhodnuté tak, že za konkrétnych skutkových okolností prípadu prietahy v trestnom konaní o ktorých sa v predmetnom článku písalo, mali niečo do činenia s postavením žalobcu. Navyše bolo potrebné brať do úvahy, že nakoľko bol žalobca okresným prokurátorom, jeho meno bolo verejne dostupné na internetovej stránke prokuratúry (pozri vyššie odsek 10).

Sťažujúca sa spoločnosť podporila svoje argumenty podrobnými odkazmi na judikatúru Súdu.

23. Dňa 17. januára 2007 po podaní odvolania sťažujúcou sa spoločnosťou, Krajský súd v Prešove potvrdil rozsudok okresného súdu vo výroku týkajúcom sa uverejnenia ospravedlnenia. Zároveň zrušil napadnutý rozsudok vo výroku týkajúcom sa povinnosti zaplatiť náhradu škody.

24. Krajský súd súhlasil so závermi okresného súdu pokiaľ ide o ústredný bod prípadu, teda otázku zásahov do navrhovateľovej osobnosti. Považoval za preukázané, že cieľom článku bolo poukázať na porušovanie ľudských práv A.

Akokoľvek, opis konkrétnych okolností nehody a zverejnenie plného mena a priezviska žalobcu a jeho zosnulého syna bez predchádzajúceho súhlasu spolu predstavovali nezákonný zásah do práva žalobcu na ochranu osobnosti.

Krajský súd taktiež skonštatoval, že hoci to nebolo relevantné vo vzťahu k otázke zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcu ako takej, jeho verejná funkcia musela byť braná do úvahy v spojení s rozsahom priznanej nápravy.

Berúc do úvahy uvedené krajský súd rozhodol, že povinnosť ospravedlniť sa bola dostatočná a preto nebolo potrebné prikázať zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy.

E. Výrok týkajúci sa ospravedlnenia

25. Zatiaľ čo výrok o náhrade nemajetkovej ujmy bol napadnutý v osobitnom konaní opísanom nižšie, výrok týkajúci sa uverejnenia ospravedlnenia nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť.

26. Napriek tomu podala sťažujúca sa spoločnosť 10. mája 2007 sťažnosť na ústavný súd podľa článku 127 ústavy. V nej sťažujúca sa spoločnosť *inter alia* odkázala na články 6 a 10 Dohovoru, pričom znovu zopakovala a zároveň rozvinula svoje predchádzajúce argumenty, najmä tvrdiac, že závery súdov vo vzťahu k zásahu do žalobcovej osobnosti nebrali do úvahy princípy proporcionality, že z tohto dôvodu neboli tieto závery založené na prijateľnom posúdení relevantných skutočností, a že argumenty sťažujúcej spoločnosti boli v tomto ohľade zamietnuté.

27. Zverejnenie plného mena a priezviska B. a C. nemôže byť samo o sebe považované za zasahujúce do ich súkromného života, o to viac, že boli dotknutí vyšetrovaním trestného činu, a že v konaní týkajúcom tohto trestného činu existovalo podozrenie o porušovaní základných ľudských práv inej osoby.

V tomto ohľade by nemali byť podceňované spojenia a solidarita medzi orgánmi činnými v trestnom konaní. Z toho dôvodu a za daných okolností bolo nevyhnutné a v záujme poskytnutia úplných a objektívnych informácií uverejniť mená B. a C.

28. Nebolo relevantné, či C. v skutočnosti zasahoval do činnosti orgánov činných v trestnom konaní. Tlač, ako verejný strážca, má právo verejne vyjadriť pochybnosti pokiaľ ide o výkon verejnej moci a podať správu o skutočnostiach vyvolávajúcich také pochybnosti.

29. Procesné správanie C. v kontexte žaloby na ochranu osobnosti naznačovalo, že ak by neboli uverejnené celé mená B. a C., nebola by žiadna žaloba na ochranu osobnosti podaná. Meno C. bolo však aj tak vo verejnej sfére, pretože ako prokuratúr bol uverejnený na oficiálnej internetovej stránke prokuratúry (pozri vyššie odsek 10).

30. Dňa 18. septembra 2008 ústavný súd odmietol sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú. Nezistil žiadnu ústavne relevantnú svojvôľu, nezákonnosť, nedostatok alebo nezrovnalosť v odôvodnení súdov. Navyše, znovu zopakoval, že v súlade s jeho ustálenou judikatúrou, všeobecný súd nemôže byť nositeľom „sekundárnej zodpovednosti“ za porušenie základných práv a slobôd hmotného charakteru, len ak boli porušené ústavno-procesné pravidlá. Keďže žiadne porušenie ústavno-procesných pravidiel nebolo namietané, nemohlo byť porušené ani žiadne hmotné právo.

Rozhodnutie bolo sťažujúcej sa spoločnosti doručené 15. októbra 2008.

F. Ďalšie preskúmavanie výroku o náhrade nemajetkovej ujmy

31. Dňa 26. septembra 2007, po podaní dovolania C., najvyšší súd zrušil rozhodnutie krajského súdu týkajúce sa náhrady nemajetkovej ujmy zo 17. januára 2007, konštatujúc, že krajský súd svoj výrok dostatočne neodôvodnil.

32. O odvolaní sťažujúcej sa spoločnosti voči výroku o náhrade nemajetkovej ujmy teda musel krajský súd opätovne rozhodnúť.

33. Dňa 19. mája 2008 krajský súd rozhodol o náhrade nemajetkovej ujmy tak, že potvrdil rozsudok okresného súdu (pozri vyššie odsek 20).

Považoval výšku náhrady za primeranú poznamenajúc, že dotknutý článok sa týkal veľkej tragédie v navrhovateľovej rodine, že zverejnením celých mien B. a C. článok umožnil úplnú identifikáciu navrhovateľa ako aj to, že noviny boli jednými z najčítanejších novín na Slovensku. Bez uvedenia akýchkoľvek podrobností krajský súd zobral do úvahy aj dôsledky článku.

34. Sťažujúca sa spoločnosť napadla rozsudok z 19. mája 2008 prostredníctvom dovolania. Tvrdila, že krajský súd sa nedostatočne vysporiadal s veľkou časťou relevantných argumentov sťažujúcej sa spoločnosti. Konkrétne, krajský súd nezobral do úvahy, že uverejnené informácie boli pravdivé, že konanie sťažujúcej sa spoločnosti *bona fides* nebolo spochybnené, že neobsahovali žiadne tvrdenie, že C. bol zainteresovaný do protiprávneho konania, že uverejnené informácie sa týkali veci verejného záujmu, a že suma priznanej náhrady škody dosahovala jednu tretinu maximálnej sumy odškodnenia poskytovanej štátom osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa platnej právnej úpravy. Inými slovami, krajský súd vôbec nezvážil práva a právom chránené záujmy sťažujúcej sa spoločnosti pri výkone jej práva na slobodu prejavu na jednej strane, voči právu žalobcu na ochranu jeho súkromia. Navyše, tvrdila, že závery krajského súdu boli nedostatočne podložené.

Sťažujúca sa spoločnosť tvrdila, že v dôsledku toho jej bolo “zabránené konať pred súdom”, čo podľa nej založilo dôvod na podanie dovolania podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (zákon č. 99/1963 Zb., v znení neskorších predpisov).

35. Dňa 24. februára 2009 najvyšší súd vyhlásil dovolanie sťažujúcej sa spoločnosti za neprípustné. Poznamenal, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom proti rozhodnutiu, ktoré – po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov – sa stalo právoplatným a vykonateľným. Právo sťažujúcej sa spoločnosti na riadne odôvodnenie napadnutého rozhodnutia musí byť vyvážené všeobecným záujmom právnej istoty. Z tohto hľadiska, a berúc do úvahy rozsudok krajského súdu ako celok, neexistovalo nič, čo by naznačovalo, že sťažujúcej sa spoločnosti bolo zabránené konať pred súdom v zmysle prípustnosti uvedeného dôvodu.

Ďalší opravný prostriedok už nebol prípustný.

G. Právoplatnosť výroku o náhrade nemajetkovej ujmy

36. Medzitým a zároveň s podaním dovolania sťažujúca sa spoločnosť podala ďalšiu ústavnú sťažnosť. Opäť sa *inter alia* odvolala na články 6 a 10 Dohovoru a namietala výrok o náhrade škody tak, ako bol obsiahnutý v rozsudkoch z 2. februára 2005 a 19. mája 2008 (pozri vyššie odseky 20, 21 a 33). Zopakovala v nej svoje predchádzajúce argumenty a tvrdila, že žiadny z dotknutých súdov sa nimi dostatočne nezaoberal.

37. Dňa 9. apríla 2009 ústavný súd sťažnosť odmietol ako neopodstatnenú. Skonštatoval, že môže preskúmať iba výroky a odôvodnenia vo vzťahu k náhrade nemajetkovej ujmy. Z tohto pohľadu bolo potrebné posúdiť rozsudky z 2. februára 2005 a 19. mája 2008 spoločne a tie ako také nevykazovali žiadne ústavne relevantné nedostatky.

II. RELEVANTNÉ VNÚTROŠTÁTNE PRÁVO A PRAX

38. Relevantné vnútroštátne právo bolo zhrnuté napr. v *Ringier Axel Springer Slovakia, a.s. proti Slovenskej republike* (č. 41262/05, ods. 53 a nasl., 26. júl 2011) a *Ringier Axel Springer Slovakia, a.s. proti Slovenskej republike* ((rozh.), č. 35090/07, 4. október 2011).

PRÁVO

I. NAMIETANÉ PORUŠENIE ČLÁNKU 10 DOHOVORU

39. Sťažujúca sa spoločnosť tvrdila, že výsledok konania o žalobe na ochranu osobnosti C. bol v rozpore s jej právami podľa článku 10 Dohovoru, ktorý znie nasledovne:

„1. Každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice. Tento článok nebráni štátom, aby vyžadovali udeľovanie povolení rozhlasovým, televíznym alebo filmovým spoločnostiam.

2. Výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa aj povinnosti a zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam, obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti alebo verejnej bezpečnosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a neustrannosti súdnej moci.”

A. Prijateľnosť

40. Súd poznamenáva, že táto sťažnosť nie je zjavne nepodložená v zmysle článku 35 ods. 3 písm. a) Dohovoru. Ďalej poznamenáva, že nie je neprijateľná ani z iného dôvodu. Musí byť preto vyhlásená za prijateľnú.

B. Podstata

1. Argumenty strán

41. Sťažujúca spoločnosť podľa článku 10 Dohovoru namietala, že výsledok žaloby na ochranu osobnosti bol svojvoľný, neprimeraný a založený na jednostrannom posúdení skutkového stavu, zameraný výlučne na ochranu súkromia žalobcu, a že vôbec nerešpektoval jej právo na slobodu prejavu.

42. Vo svojom stanovisku vláda zrekapitulovala vnútroštátne konania, odvolala sa na závery vnútroštátnych súdov a citovala z ich rozsudkov.

43. Vláda najmä zdôraznila, že sporný článok nemal žiadnu súvislosť so žalobcovým výkonom funkcie, ale týkal sa výlučne jeho súkromnej a v každom ohľade osobnej sféry, ako aj sféry jeho blízkych príbuzných. Širší rámec uskutočnenia ospravedlniteľného zásahu do súkromia preto nebol aplikovateľný. Udalosti, o ktorých článok pojednával, sa týkali tragickej nehody a písané bolo o nich o dva mesiace neskôr v jedných z najčítanejších novín v krajine, s detailným opisom a uverejnením plného mena a priezviska B. aj C. bez predchádzajúceho súhlasu.

Podľa vyjadrenia vlády sťažujúca sa spoločnosť nepreukázala, že bolo nevyhnutné uverejniť plné mená a priezviská B. a C. a zaoberať sa detailmi tragédie. Podľa jej názoru sa dalo tomuto vyhnúť bez toho, aby sa narušil predmet článku.

Vláda bola toho názoru, že sporný článok bol preto príkladom bulvárnej žurnalistiky v rozpore so štandardom „povinností a zodpovednosti“ článku 10.

Vo svojom závere vláda taktiež skonštatovala, že suma priznanej nemajetkovej ujmy bola primeraná a bežná za daných okolností prípadu.

44. Sťažujúca sa spoločnosť znovu zopakovala svoje tvrdenie, že vnútroštátne súdy starostlivo neposúdili prítomnosť a relevanciu akéhokoľvek verejného záujmu na uverejnení sporných informácií. Napriek podrobnej argumentácii sťažujúcej sa spoločnosti na vnútroštátnej úrovni v tomto ohľade, úplne opomenuli preskúmať, či odhalenie identity B. a C. prispelo k verejnej diskusii.

Sťažujúca sa spoločnosť zdôraznila, že sporný článok neobsahoval kritiku, ani žiadne fotografie. Ďalej tvrdila, že neobsahoval žiadne informácie o súkromnom živote dotknutých osôb okrem tých, ktoré sa týkali

nehody a ktorá bola vyšetovaná ako trestný čin spáchaný voči B., a že v tomto vyšetovaní existovalo podozrenie z porušovania základných práv A.

Podľa vyjadrenia sťažujúcej sa spoločnosti plné mená a priezviská B. a C. nepredstavovali osobnú informáciu a ako to vysvetlila aj na vnútroštátnej úrovni, v danom kontexte boli obaja verejnými osobami. Všetky tieto, ako aj iné argumenty k podstate veci, boli vnútroštátnymi súdmi úplne ignorované.

Nakoniec podľa názoru sťažujúcej sa spoločnosti, nebol žiaden dôvod na zverejnenie plného mena a priezviska B. a C. a nemalo by byť prehliadnuté, že nehoda bola vyšetovaná v rámci okresu okresnej prokuratúry, kde bol C. okresným prokurátorom.

2. Posúdenie Súdom

(a) Zásah, zákonnosť a zákonný cieľ

45. Súd konštatuje, a medzi stranami ani nebolo sporné, že výsledok konania o žalobe na ochranu osobnosti C. voči sťažujúcej sa spoločnosti predstavoval zásah do práva sťažujúcej sa spoločnosti na slobodu prejavu, tak, ako ho garantuje článok 10 ods. 1 Dohovoru.

46. Ďalej Súd uvádza, a rovnako ani toto nebolo medzi stranami sporné, že namietaný zásah sa uskutočnil na základe zákona, konkrétne § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, a že sledoval legitímny cieľ ochrany povesti a práv iných.

Teda jediným sporným bodom je, či zásah bol „nevyhnutný“ v „demokratickej spoločnosti“.

(b) Nevyhnutnosť

(i) Všeobecné princípy

47. Súd poznamenáva, že predmetný prípad vyvoláva špecifické otázky slobody tlače podobné tým, ktorými sa zaoberal už v predchádzajúcich prípadoch, konkrétne povinnosti a zodpovednosti tlače pri uverejňovaní tvrdení o tretích stranách.

48. Ustálená judikatúra Súdu vo veci (pozri *Ringier Axel Springer Slovakia, a.s.* (č. 41262/05), citované vyššie, ods. 94-100, s ďalšími odkazmi) môže byť zhrnutá nasledovne:

- Sloboda prejavu predstavuje jeden zo základných pilierov demokratickej spoločnosti a garancie poskytované tlači sú mimoriadne dôležité. Zatiaľ čo tlač nesmie prekročiť hranice stanovené *inter alia* v záujme „ochrany povesti alebo práv iných“, napriek tomu je na nej, aby šířila informácie a myšlienky verejného záujmu. Tlač má nielen právo šíriť takéto informácie a myšlienky: verejnosť má taktiež právo na ich

prijímanie. Ak by to bolo inak, tlač by nebola schopná plniť dôležitú úlohu „verejného strážneho psa“.

- Právo na slobodu prejavu neplatí len pre „informácie“ alebo „myšlienky“ prijímané priaznivo, či považované za neškodné alebo nedôležité, ale aj pre tie, ktoré sú nepríjemné, šokujú, či znepokojujú štát alebo akúkoľvek skupinu spoločnosti. Navyše, sloboda tlače sa taktiež vzťahuje na preháňanie alebo dokonca provokáciu.

- Medzi tvrdením faktov a hodnotiacimi úsudkami je rozdiel. Zatiaľ čo existencia faktov môže byť preukázaná, pravdivosť hodnotiacich úsudkov sa nepreukazuje.

- Akokoľvek, článok 10 Dohovor negarantuje úplne neobmedzenú slobodu prejavu aj vo vzťahu k tlači vyjadrujúcej sa o veciach vážneho verejného záujmu. Podľa podmienok odseku 2 článku výkon tejto slobody nesie so sebou „povinnosti a zodpovednosť“, ktoré sa uplatňujú tak isto na tlač. Z dôvodu „povinností a zodpovednosti“, neodmysliteľných pri výkone slobody prejavu, podliehajú garancie poskytované novinárom článkom 10 vo vzťahu k informovaniu o veciach verejného záujmu podmienke, že títo konajú v dobrej viere za účelom poskytnúť presné a spoľahlivé informácie v súlade s novinárskou etikou. Okrem toho sa vyžadujú špecifické dôvody na to, aby médiá boli zbavené všeobecnej povinnosti overiť skutkové vyhlásenia, ktoré urážajú súkromných jednotlivcov. Či existovali takéto dôvody, to závisí najmä na povahe a miere predmetného ohovárania a na miere, do akej môžu médiá primerane považovať svoj zdroj za dôveryhodný vo vzťahu k tvrdeniam.

- Čo sa týka testu „nevyhnutnosti v demokratickej spoločnosti“ Súd pripomína, že je jeho úlohou posúdiť, či namietaný zásah zodpovedal „naliehavej spoločenskej potrebe“. Pri posudzovaní toho, či takáto „potreba“ existovala a aké opatrenia mali byť prijaté v súvislosti s ňou, majú vnútroštátne orgány určitý stupeň voľnej úvahy. Táto právomoc voľného uváženia však nie je neobmedzená, ale ide ruka v ruke s európskou kontrolou Súdu, ktorého úlohou je rozhodnúť s konečnou platnosťou, či obmedzenie je zlučiteľné so slobodou prejavu tak, ako je chránená článkom 10.

- Úlohou Súdu pri výkone jeho dozornej funkcie nie je nahradiť vnútroštátne orgány, ale skôr preskúmať podľa článku 10 Dohovoru rozhodnutia, ktoré vydali v rámci svojej voľnej úvahy.

- Toto neznamená, že kontrola je obmedzená na zistenie, či žalovaný štát vykonával svoju voľnú úvahu primerane, starostlivo alebo v dobrej viere; to, čo Súd musí urobiť, je pozrieť sa na namietaný zásah vo svetle prípadu ako celku. Súd musí najmä rozhodnúť, či dôvody poskytnuté vnútroštátnymi orgánmi na ospravedlnenie zásahu boli relevantné a dostatočné, a či vykonané opatrenia boli primerané sledovanému zákonnému cieľu. Pri tomto sa Súd musí presvedčiť, že vnútroštátne orgány,

založiac svoj názor na prijateľnom posúdení relevantných skutočností, aplikovali štandardy, ktoré boli v súlade s princípmi zakotvenými v článku 10. Súd sa musí tiež presvedčiť, či vnútroštátne orgány našli spravodlivú rovnováhu medzi ochranou slobody prejavu tak, ako je upravená v článku 10 a ochranou povesti tých, voči ktorým boli vyslovené tvrdenia, právo, ktoré je ako aspekt práva na súkromný život chránené článkom 8 Dohovoru.

(ii) *Aplikácia všeobecných princípov na uvedený prípad*

49. Vo vzťahu k skutkovým okolnostiam prípadu Súd konštatuje, že sťažujúca sa spoločnosť uverejnila článok o dopravnej nehode, v ktorej prišiel B. o život, ako aj o okolnostiach následného vyšetrovania a väzbe A., núkajúc pritom názor, že v priebehu vyšetrovania boli porušené základné práva A. Článok identifikoval B. a C. ich plným menom a priezviskom, citujúc pritom *inter alia* krátke vyjadrenie C. s uvedením, že ide o okresného prokurátora.

50. C. následne podal žalobu na ochranu osobnosti a ako možno vidieť z podaní vo vnútroštátnych konaniach a zo záverov vnútroštátnych súdov, žalobca opieral svoj nárok práve o uverejnenie plného mena a priezviska B. a C. a o uvedenú skutočnosť sa opreli súdy pri svojom rozhodovaní o nariadení uverejnenia ospravedlnenia a náhrady nemajetkovej ujmy voči sťažujúcej sa spoločnosti.

51. Súd poznamenáva, že závery vnútroštátnych súdov sa opreli najmä o skutočnosť, že nehoda predstavovala tragédiu pre rodinu C., a že odhalenie jeho identity ako aj identity jeho syna bez predchádzajúceho súhlasu spolu s opisom nehody obnovilo utrpenie rodiny.

52. Súd konštatuje, že vnútroštátne súdy nezobrali do úvahy kontext a celkový zmysel sporného článku, čiže nie iba tú časť, ktorá sa týkala okolností nehody ale aj, a to je dôležitejšie, okolností nasledujúceho vyšetrovania a väzby A.

53. Súd konkrétnejšie poznamenáva, že podrobná faktická a právna argumentácia sťažujúcej sa spoločnosti bola v krátkosti ústavným súdom zamietnutá uznesením z 18. septembra 2008 z toho dôvodu, že všeobecné súdy nemôžu byť zodpovedné za porušenie hmotných základných práv a slobôd ak nedošlo zároveň k porušeniu procesných práv (pozri vyššie odsek 30) a najvyšším súdom v uznesení z 24. februára 2009 z toho dôvodu, že právo sťažujúcej sa spoločnosti na riadne odôvodnenie rozhodnutia bolo skonsumované všeobecným záujmom právnej istoty (pozri vyššie odsek 35). Zdá sa, že vnútroštátne súdy nevenovali žiadnu pozornosť prítomnosti alebo naopak absencii dobrej viery zo strany sťažujúcej sa spoločnosti, cieľu ktorý sledovala uverejnením článku alebo verejnemu záujmu, ktorý bol v hre vo vzťahu k statusu B. a C. a nevyhnutnosti odhaliť ich identitu.

54. Preto je Súd toho názoru, že nepreskúmaním prvkov prípadu, ktoré boli potrebné pre posúdenie skutočností, či sťažujúca sa spoločnosť

dodržala svoj záväzok „povinností a zodpovedností“ podľa článku 10 Dohovoru, nemožno o vnútroštátnych súdoch vysloviť, že „aplikovali štandardy, ktoré by boli v súlade s princípmi zakotvenými v [tomto ustanovení]“ alebo že by „založili svoj úsudok na prijateľnom posúdení relevantných skutočností“ (pozri *Kommersant Moldovy proti Moldavsku*, č. 41827/02, ods. 38, 9. januára 2007).

55. Uvedené úvahy sú dostačujúce na to, aby umožnili Súdu vyvodiť záver, že právna ochrana sťažujúcej sa spoločnosti na vnútroštátnej nebola zlučiteľná s požiadavkami článku 10 Dohovoru. Preto teda došlo k porušeniu tohto ustanovenia.

II. ĎALŠIE NAMIETANÉ PORUŠENIA DOHOVORU

56. Sťažujúca sa spoločnosť taktiež namietala podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru, že vnútroštátne súdy náležite neodôvodnili svoje rozsudky.

57. Akokoľvek, vo svetle materiálu, ktorý má k dispozícii a do tej miery, v akej záležitosť spadá do jeho právomoci a môže vyvolať otázky iné ako tie, ktoré boli prejednané podľa článku 10 Dohovoru, Súd nezistil žiadne ďalšie porušenie práv sťažujúcej sa spoločnosti podľa vyššie uvedeného ustanovenia.

Z uvedeného vyplýva, že zvyšok sťažnosti je zjavne nepodložený a musí byť zamietnutý v súlade s článkom 35 ods. 3 písm. a) a 4 Dohovoru.

III. APLIKÁCIA ČLÁNKU 41 DOHOVORU

58. Článok 41 Dohovoru ustanovuje:

„Ak Súd dospeje k záveru, že došlo k porušeniu Dohovoru alebo jeho protokolov a v prípade, že vnútroštátne právo dotknutej Vysokej zmluvnej strany umožňuje len čiastočnú nápravu, Súd prizná v prípade potreby poškodenej strane spravodlivé zadost'učinenie.“

A. Škoda

59. Sťažujúca sa spoločnosť požadovala 6 191,76 EUR ako náhradu majetkovej škody a trov konania, ktoré zaplatila C. na základe napadnutého rozsudku.

Sťažujúca sa spoločnosť taktiež požadovala 10 000 EUR ako náhradu nemajetkovej ujmy.

60. Vláda osobitne nekomentovala prvý nárok sťažujúcej sa spoločnosti a druhý nárok považovala za prehnaný.

61. Súd má za to, že nárok na náhradu vo vzťahu k zaplatenej náhrade nemajetkovej ujmy a trov konania podľa napadnutých rozsudkov spadá do titulu náhrady majetkovej škody. Presvedčiac sa o tom, že v tomto prípade

existovala príčinná súvislosť medzi požadovanou majetkovou škodou a zisteným porušením Dohovoru (pozri napríklad *Bladet Tromsø a Stensaas proti Nórsku* [GC], č. 21980/93, ods. 75-7, ECHR 1999 III), priznáva sťažujúcej sa spoločnosti plnú sumu z tohto titulu, to znamená 6 191,76 EUR spolu s akoukoľvek daňou, ktorá môže byť vyrubená.

62. Zároveň, rozhodujúc na spravodlivom základe, Súd priznáva sťažujúcej sa spoločnosti vo vzťahu k nemajetkovej ujme 5 850 EUR spolu s akoukoľvek daňou, ktorá môže byť vyrubená.

B. Výdavky a náklady

63. Sťažujúca sa spoločnosť taktiež požadovala 1 795,44 EUR za právne služby poskytnuté v konaniach na vnútroštátnej úrovni a pred Súdom, ako aj 4 265,64 EUR za trovy konania vynaložené pred vnútroštátnymi súdmi, trovy exekučného konania a úroky z omeškania z oneskorenej náhrady nemajetkovej ujmy C.

Na podporu svojho nároku sťažujúca sa spoločnosť predložila vyhlásenie svojho právneho zástupcu, že právne služby boli poskytnuté a sťažujúca sa spoločnosť za ne zaplatila tak na vnútroštátnej úrovni, ako aj pred Súdom.

Čo sa týka výšky nároku za právne služby, táto bola vypočítaná na základe počtu uskutočnených „úkonov právnej pomoci“ a odmeny za každý takýto „úkon“ podľa výpočtu aplikovateľného na vnútroštátnej úrovni.

Tento druhý nárok bol podporený súdnymi rozhodnutiami týkajúcimi sa výkonu rozhodnutia, ako aj dokladmi o prevode peňazí.

64. Vláda tvrdila, že žiadne trovy konania by nemali byť uhradené, nakoľko boli vynaložené vo vnútroštátnych konaniach. Vo vzťahu k trovám za právne služby pred ústavným súdom a Súdom poukázala na to, že sťažujúca sa spoločnosť nepredložila žiaden dôkaz o tom, že mala povinnosť zaplatiť tieto trovy, alebo žeby ich skutočne zaplatila.

65. Podľa judikatúry Súdu je sťažovateľ oprávnený na úhradu výdavkov a nákladov iba do tej miery, v akej preukázal, že boli skutočne a nevyhnutne vynaložené a čo do výšky primerané (pozri napríklad *Iatridis proti Grécku* (spravodlivé zadost'učinenie) [GC], č. 31107/96, ods. 54, ECHR 2000-XI).

66. Berúc do úvahy dokumenty, ktoré má k dispozícii a vyššie uvedené kritériá, Súd považuje za primerané priznať sumu 2 000 EUR, ktorá pokrýva náklady z každého titulu.

C. Úroky z omeškania

67. Súd považuje za primerané, aby úroky z omeškania vychádzali z minimálnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky, zvýšenej o tri percentá.

Z TÝCHTO DÔVODOV, SÚD JEDNOMYSELNE

1. *Vyhlasuje* sťažnosť podľa článku 10 Dohovoru za prijateľnú a zvyšok sťažnosti za neprijateľný;
2. *Rozhoduje*, že došlo k porušeniu článku 10 Dohovoru;
3. *Rozhoduje*
  - (a) že dotknutý štát je povinný zaplatiť sťažujúcej sa spoločnosti do troch mesiacov nasledovné sumy:
    - (i) 6 191,76 EUR (šesťtisícstodevät'desiatjeden euro a sedemdesiatšesť centov) z titulu majetkovej škody spolu s akoukoľvek daňou, ktorá môže byť vyrubená;
    - (ii) 5 850 EUR (päťtisícosemstopäťdesiat euro) z titulu nemajetkovej ujmy spolu s akoukoľvek daňou, ktorá môže byť vyrubená
  - (ii) 2 000 EUR (dvetisíc eur) z titulu výdavkov a nákladov spolu s akoukoľvek daňou, ktorá môže byť vyrubená sťažujúcej sa spoločnosti;
  - (b) že od uplynutia vyššie uvedených troch mesiacov až do vyplatenia budú k uvedeným sumám pripočítané úroky z omeškania vo výške zodpovedajúcej minimálnej úrokovej sadzbe Európskej centrálnej banky počas obdobia omeškania zvýšenej o tri percentá;
4. *zamieta* zvyšok nárokov sťažujúcej sa spoločnosti na spravodlivé zadost'učinenie.

Vyhotovené v anglickom jazyku a písomne oznámené 7. januára 2014 podľa pravidla 77 ods. 2 a 3 Rokovacieho poriadku Súdu.

Marialena Tsirli
zástupca tajomníka

Alvina Gyulumyan
predseda